వెన్నెలో ఓషధి

- 'వాసంతి'

"మా మమ్మీ ఉందాండి?" సురేష్ లోపలికి తొంగి చూస్తూ అడిగాడు.

నిన్న కలిసినప్పుడు తెలుగు భాషా భవిష్యత్ ప్రమాదంలో పడుతోందన్న గురువుగారి హెచ్చరికల గురించి ఆలోచిస్తున్న శంకరరావు చెవిన పడింది సురేష్ ప్రశ్న. అసహనంగా అటు చూశాడు.

సురేష్ గొంతు విని చేతిలోని పని వదిలి నిర్మల బయటకువచ్చింది.

"ఈవేళ స్కూలు నుంచి ఇక్కడకు రమ్మంది, మా మమ్మీ ఉందాండి"

నిర్మల జవాబిచ్చేలోగా కొడుకు గొంతు విని ఆరేసిన బట్టలు తీసుకు వస్తున్న లక్ష్మి పిలిచింది. "సురేషూ, ఇక్కడున్నారా"

"మమ్మీ" అని అరుస్తూ ఆనందంతో తల్లి దగ్గిరకు పరుగెత్తాడు సురేష్.

"ఈ వేళ మార్కులు చెప్పారు. మా క్లాసు అన్ని సెక్షన్స్‌లోనూ నేనే ఫస్ట్"

లక్ష్మి మురిసిపోతూ బట్టలు లోపల పెట్టి కొడుకి టిఫెన్ పెట్టుకుని వచ్చింది. సురేష్ కేరేజి పుస్తకాల సంచీ పక్కగా పెట్టి కాళ్ళు, చేతులూ కడుక్కుని వచ్చాడు.

"ఎవరదీ" శంకరరావు గదిలోంచి కేకేసాడు.

"అచ్చెమ్మ మనవడు సురేష్. ఈవేళ పనెక్కువ ఉందని లక్ష్మి ఇంటికి వెళ్ళలేదు కదూ. తల్లి రమ్మంటే వచ్చాడు" నిర్మల లోపలికి వెళుతూ జవాబిచ్చింది.

"వీడికి కూడా మమ్మి కావలసి వచ్చిందే!" వెటకారంగా అన్నాడు శంకర్రావు

"వీడికి కూడా అంటారేమిటి? కాన్వెంట్ స్టూడెంట్, వాడి క్లాసులో వాడే ఫస్ట్. తోటిపిల్లల్ని చూసి వాళ్ళమ్మని మమ్మీ అని పిలవాలని సరదాగా ఉన్నట్లుంది."

కాన్వెంట్ మాట వినగానే చిరాకు పడుతూ ఏదో అనబోయి ఫోన్ మోగటంతో అటు వెళ్ళాడు శంకర్రావు. ఫోనెత్తబోతుంటే అది కట్ అయి చిరాకు ఇంకాస్త పెరిగింది. ఇంతలో గేటు తీసుకుని మరో కుర్రాడు వచ్చాడు. వాడిని చూసి నిర్మల మంచినీళ్ళు, రెండు అరటిపళ్ళు తీసుకెళ్ళి ఇచ్చింది. వాడు అరటిపండు తింటూ ఉంటే సురేష్ వాడితో చేరి కబుర్లు చెపుతున్నాడు.

చిరాకులో ఉన్న శంకర్రావుకి వాళ్ళ దోస్తీ నచ్చలేదు.

"ఇతగాడు ఎవరూ? ఆయన సావాసగాడా?"

"రాంబాబు, మన కిష్టప్పగారబ్బాయి. ఇద్దరూ ఒక క్లాసే. కలిసి చదువుకుంటారు." పిల్లవాడి చేతిలో ఖాళీగ్లాసు తీసుకోబోయింది నిర్మల. శంకర్రావు అసహనం పెరిగిపోయింది. దురుసుగా కేకేసాడు, "అక్కడ పెట్టిపో పంతులూ."

వాడు భయం భయగా చూస్తూ గ్లాసు కిందకి పెట్టి ప్రక్కకు తప్పుకున్నాడు.

"వాడి మమ్మీ అంట్లు తోముతుంది. వీడి డాడి పీనుగుల్ని మోస్తాడు. ఈ దొరలందరికి నువ్వు అంటేవి కాబోలు.. ప్రతివాడూ మమ్మీ, డాడీ అంటూ తయారు. అమ్మ, బాబు తప్పుడు మాటలయిపోయాయి. ప్రతి బికారాగాడికి కాన్వెంటు తప్ప తెలుగు బడి సొక్కటం లేదు"

ఆ ప్రవాహం ఆపటం సాధ్యం కాదని తెలిసిన నిర్మల మాట్లాడకుండా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

అయ్యగారి విసుర్లు ఇంత తీవ్రంగా ఎప్పుడూ చూడని లక్ష్మికి జవాబివ్వాలనిపించినా అత్తగారు అలాంటి ప్రమాదం జరగకుండా ఆమెని ఇంటికి లాక్కుపోయింది.

❧ ❧ ❧

తల్లి పిలుపు విని క్రిందకి దిగివచ్చాడు మోహన్.

"నాన్నెక్కడమ్మా!" టిఫెన్ ప్లేటు లాక్కుంటూ అడిగాడు.

"పెద్దాయన రమ్మాన్నారట, సిటీకెళ్ళారు"

"ఎప్పుడొస్తారమ్మా? సాయంత్రం దాకా రాడా?"

"ఏమో, ఆయనిష్టం, పెద్దాయన దయ. రెండేళ్ళకు వచ్చిన కొడుకునుచూడటం కంటే పెద్దాయన వెనకాల మీటింగులకు తిరగడం ముఖ్యమైంది మీ నాన్నకి" నిర్మల అసంతృప్తిగా అంది.

"మీటింగులు దేనికి?"

"మీ నాన్నకు కొత్త పిచ్చి పట్టిందిలే, గురువుగారి పుణ్యమా అని. ఇద్దరూ కలిసి తెలుగు నశించిపోకుండా కాపాడుతారట"

"తెలుగుని నశించిపోకుండా కాపాడుతారా?" నోరు తెరిచాడు మోహన్, "తెలుగుని వీళ్ళు కాపాడటమేమిటి? ఏం చేస్తారేమిటి?"

"దేశంలో ఇంగ్లీష్ పిచ్చి ముదిరి అంతా తల్లి భాషను మరచిపోవటంతో తల్లిభాష నశించి పోతుందట"

"తల్లి భాషా? ఈ కొత్త పేరేమిటి?"

"మాతృభాష సంస్కృతం కదా, మన భాష కాదు కదా. పనిలో పనిగా సంస్కృతం మాటల్ని కూడా తీసేసి, స్వచ్ఛమైన తెలుగును కాపాడతారట"

మోహన్ నవ్వు ఆపుకోలేకపోయాడు " ఈ కాపాడటం ఏమిటి? తెలుగుని సంస్కృతం, ఇంగ్లీష్ గుప్పెట్లోంచి కాపాడితే సరిపోతుందా? మరి ఉర్దూ, మరాఠీ, తమిళం, కన్నడం వగైరా భాషల మాటలు? పరాయి మాటలన్నింటిని తీసేస్తే ఎన్ని మాటలు మిగులుతాయి?"

"అడిగేటంత ఆలోచన ఎవరికి? గురువుగారికి హఠాత్తుగా తెలుగువారి గుర్తింపు, అదే అస్థిత్వం దెబ్బతింటుందని, తెలుగుకి తగిన గౌరవం అందటం లేదని గుర్తుకొచ్చింది, నాన్నలాంటి శిష్యుల్ని కూడగట్టుకుని తెలుగుని కాపాడుకోటానికి బయలుదేరారు. నాన్నకు కూడా మీరు, పిల్లలు వచ్చి వెళ్ళేక ఇంక మీరు రారేమో అన్న బెంగెక్కువయిందిలే. దాంతో గురువుగారి ప్రభావంలోకి మరీ వెళ్ళిపోతున్నారు. పిల్లలు ఇంగ్లీషు వ్యామోహంలో తెలుగును మరచిపోయి లోకువ చేస్తున్నారని, తల్లిని చంపి మమ్మిని చేస్తున్నారని అది ఆపాలని ఉద్యమం చేస్తారట"

"చంపటం ఏమిటో ఓహో... మమ్మి అంటే అదొక్కటే అర్థమేమిటి?"

"ఆ అర్థం ఉంది కాబట్టి తల్లిని అలా పిలిస్తే, చచ్చిన దానా అన్నట్లవుతుందట."

"ఓహో... ఆయన పేరుహరికదా, అంటే కోతి అని అర్థం అనో, హరి సంస్కృతం మాట కాబట్టి తన పేరు మార్చుకుంటున్నారా!"

నిర్మల నవ్వింది "శిష్యులు, అనుచరులు నాయకులని ప్రశ్నించకూడదు అనుసరించాలంతే"

"పెద్దాయన మనవలు అమెరికాలో తెలుగుబడిలో చదువుతున్నారా, లేకపోతే వాళ్ళనిక్కడకు రప్పించి తెలుగు బడిలో చేరుస్తారా"

"మనవలు వాళ్ళమ్మా, నాన్నల ఇష్టప్రకారంగా పెరుగుతారట"

"ఓహో, ఊరివాళ్ళ అమ్మ నాన్నా ఆయనేనా? లేకపోతే ఆదర్శాలు శిష్యులకు, ఆస్తిపాస్తులు పిల్లలకు కాబోలు"

నిర్మల నవ్వుతూ "సరేలే, ఆ గోల వదిలేసి మీ విశేషాలు చెప్పు" అంది

తల్లితో కబుర్లు చెపుతూ, టిఫిన్ తినటం పూర్తి చేసి మెట్లవైపు నడుస్తూ వెనక్కి తిరిగాడు మోహన్. "అమ్మా, పిల్లల కోసం పుస్తకాలు, బట్టలూ తెచ్చాను. లక్ష్మిని పంపించు తీసిస్తాను. రాంబాబుని కూడా పిలవమను"

"లక్ష్మికి కబురు పంపుతాలే, ఇద్దరినీ పంపమని"

"అదేమిటి అప్పుడే వెళ్ళిపోయిందా?"

"వాళ్ళిప్పుడు మనింట్లో పని చెయ్యటం లేదు"

"ఏమయిందమ్మా"

"లక్ష్మి కొడుకు కాన్వెంటులో చదవటమూ, వాళ్ళమ్మని మమ్మీ అనిపిలవటం ఇంతవరకు నాన్న దృష్టిలో పడలేదు. మొన్న కాన్వెంటు యూనిఫారాన్ని, వాడి మమ్మీ అన్న పిలుపుని చూసి ఆయనకు చాలా కోపం వచ్చింది. అలాంటప్పుడు ఏంజరుగుతుందో నీకు తెలుసు కదా. మర్నాడు వాళ్ళ వాళ్ళని పిలిచి కాన్వెంటు చదువూ, మమ్మీ అన్న పిలుపు మానిపించమన్నారు. వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు. మాట మీద మాట పెరిగి పన్లోకి రావద్దన్నారు. "

"నారాయణ?"

"సంవత్సరం మధ్య కదా. ఇప్పుడు పీకెయ్యలేరు కనక ప్రస్తుతానికి ఫర్వాలేదు. తోటలోనే ఉన్నారు వాళ్ళు"

"సరేనమ్మా, సెల్ పట్టుకెళ్ళాడు కదా, నాన్నతో మాట్లాడుతాలే. ఈసారి వచ్చేసరికి కారు, సెల్‌ఫోను మానేస్తాడేమిటో" హైదరాబాద్‌లో దిగి ఎడ్లబండి మీద వచ్చే శంకర్రావుని ఊహించుకుని ఇద్దరూ మనసారా నవ్వుకున్నారు. మనసు తేలికయింది.

మోహన్ వెళ్ళి బ్యాగ్ తీసుకుని, తల్లిని పిలిచాడు.

"అమ్మా, తోటలోకి వెళ్ళి వద్దామా"

"నేను వద్దులే నాన్నా, నువ్వెళ్ళిరా, మళ్ళీ నాన్నకు తెలిస్తే గొడవ"

"నాన్నతో మాట్లాడేనమ్మా, సాయంత్రందాకా రానన్నాడు, వచ్చి వంట చేయవచ్చు పద". తోట నుండి ఇద్దరూ వచ్చేసరికి, శంకర్రావు కారు దిగుతున్నాడు. సాయంత్రం దాకా రానని చెప్పినా, కొడుకు వచ్చే వేళకు ఇంట్లో ఉండకుండా, రోజంతా గురువుగారి వెంట తిరగటం తనకే నచ్చలేదు. అవకాశం దొరకగానే ఇంటికి వచ్చేసాడు. భర్తను చూసి నిర్మల మాట్లాడకుండా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

వాళ్ళు ఎక్కడినుండి వస్తున్నారో తెలిసినా తాను చేసిన పనిలో తప్పు గుచ్చుకోవడంతో నెమ్మదిగానే అడిగాడు శంకర్రావు "ఎక్కడకి వెళ్ళారు?"

"అచ్చమ్మా వాళ్ళని చూడ్డానికి వెళ్ళాం నాన్నా" తండ్రి వెనకే లోపలికి నడిచాడు మోహన్.

శంకర్రావుకు అణుచుకున్న కోపం మళ్ళీ రేగింది. "నాన్నకోపం లెక్క చేయనక్కరలేదు. రేపటి నుండి పనిలోకి రమ్మనమని చెప్పడానికా, వాడికా కాన్వెంటు చదువుకు డబ్బివ్వడానికా?"

"నిన్ను లెక్క చెయ్యకపోవడం ఏమిటి నాన్న? నన్ను అచ్చమ్మ పెంచింది. నారాయణ నా చిన్ననాటి నేస్తం. ఎప్పుడూ రాగానే వాళ్ళింటికి వెళ్ళడం నువ్వెరగవా? చూసి వద్దామని వెళ్ళాం" తండ్రి పక్కనే సోఫాలో కూర్చున్నాడు మోహన్.

శంకర్రావుకేం చెప్పాలో తోచలేదు. వాళ్ళతో సన్నిహితంగా ఉండమని చిన్నప్పటినుంచీ కొడుకుని తనే ప్రోత్సహించాడు. కొడుకుతోపాటు నారాయణని, శవాలు మోసే రామశాస్త్రి కొడుకునీ చదివించాలని తనే ప్రయత్నం చేసాడు.

మోహన్ తండ్రి చెయ్యి పట్టుకున్నాడు "నాన్నా, నువ్వే నాకు ఈ సంస్కారం నేర్పావు. నారాయణతోటి, కృష్ణప్పలతో తిరిగినందుకు నన్ను తాత కొడితే నువ్వు తిరగబడినప్పటినుండీ నువే నా హీరోవి. వాళ్ళిద్దరితో నా స్నేహాన్ని మనస్ఫూర్తిగా ప్రోత్సహించావు. నాతో పాటు వాళ్ళని చదివించడానికి సిద్ధపడ్డావు"

"దానివల్ల ఏం జరిగింది? ఎక్కడివాడు అక్కడే ఉంటాడని ఋజువు చేసి చూపించారుగా"

మోహన్ తండ్రి ముఖంలోకి చూసి ఏదో అనబోయి ఊరుకున్నాడు.

మంచి ర్యాంకు తెచ్చుకుని కాలేజీలో చేరిన కృష్ణశాస్త్రి ర్యాగింగులో శవాలు మోసేవాడి కొడుకుగా భరించిన హింస, అది తట్టుకోలేక చదువు మానేసి, ఇల్లువదిలి పారిపోయి ఎందుకూ కొరగాకుండా తయారయి వెనక్కి వచ్చి పీనుగులు మోసే కిష్టప్పగా స్థిరపడ్డాడని తను పడ్డ బాధ గుర్తుకు వచ్చింది శంకర్రావుకు. పనిమనిషి కొడుకు నారాయణ హైస్కూలు చదువు పూర్తిచేయకుండానే తండ్రి జబ్బు పడితే చదువుమానుకుని ఉన్నవన్నీ అమ్ముకుని చివరకు పాలేరుగా మిగిలాడు.

"నేనేం చేసినా అది నీ పెంపకం వల్లే నాన్నా. మనోడు మన్ని తక్కువగా చూస్తే కసిపెంచుకుని వాడిని తిట్టడంతో తృప్తిపడి జీవితం వృధా చేసుకోవటం కాదు. వాడిని మించమన్నావు. పనివాళ్ళతో సహా అందరి తీరు మార్చి చదువుకున్నవాళ్ళతో సమంగా మాట్లాడటం, ప్రవర్తించడం చిన్నప్పుడే నేర్పావు. పనివాళ్ళని కూడా ప్రోత్సహించి మాతోపాటు చదువుకుని పైకి రమ్మన్నావు. అందరూ ఇంగ్లీషు నేర్చుకోవాలన్నావు. అవన్నీ మరచిపోయావా? నీకు కాన్వెంటు చదువంటే అంతకోపం ఎందుకునాన్న?"

"అదివేరు"

"అది ఇది ఒకటే నాన్నా. ఇప్పటికీ ఇంగ్లీష్ రావటం వల్ల వచ్చే ఉద్యోగాలు ఎక్కువ కాదూ? ఇంగ్లీష్ బాగా రాక తెలివైన పిల్లలు మంచి ఉద్యోగవకాశాలు పోగొట్టుకున్న సందర్భాలెన్నో ఉన్నాయని చాలాసార్లు చెప్పి బాధపడుతుంటావు కదా....

"ఇంగ్లీష్ చదువు బ్రతుకు తెరువుకి పైకి ఎదగటానికి ఎక్కువ అవకాశం ఇస్తుందని తెలిసి ఎవరినైనా అది ఎలా చదవద్దనగలం?"

"అంటే తెలుగు పనికి రాని భాష అని పారెయ్యాలా?"

"చదువుకు వృత్తికి ఇంగ్లీష్ అవసరం ఉన్నంత మాత్రాన మన భాషని ఇంక వదిలేస్తామా?"

తన మాటల్లోని అసంబద్ధత చటుక్కున తట్టింది శంకర్రావుకి. ఇంగ్లీష్ చదువూ, దశాబ్దం పాటు విదేశీవాసం మోహన్‌లోని తెలుగుతనాన్నేం మార్చలేదు. అతని పిల్లలిద్దరు అక్కడే పుట్టినా తెలుగు వ్రాత, చదువు, పాటలు, పద్యాలు చక్కగా నేర్చుకున్నారు.

తండ్రి మనసు అర్థం చేసుకుని జాగ్రత్తగా మళ్ళీ మొదలు పెట్టాడు మోహన్.

"మన భాషకు ఆదరణ పెరగాలంటే పిల్లలు ఇంగ్లీష్ చదువు మానెయ్యాలనడం కాదు నాన్నా. ఈ సమస్యకి అది పరిష్కారం కాదు. ఇంగ్లీష్ చదివిన వాళ్ళకే మంచి ఉద్యోగాలు వస్తున్నప్పుడు అదే చదవాలని ఆశపడటం తప్పుకాదు. ఎన్ని మీటింగులు పెట్టి ఇంగ్లీష్‌ని ఎంత తిట్టినా, కడుపు నింపే చదువు ఎవరూ మానరు. వాళ్ళని పైకి రానివ్వటం లేదని మిమ్మల్ని ద్వేషిస్తారంతా. మనం చదివిన చదువు మరొకరిని చదవద్దంటే మరి అంతే.

పనిముగించుకుని నిర్మల కూడా వచ్చి కూర్చుంది. శంకర్రావు అయిష్టంగా, ఇబ్బందిగా చూచాడు భార్యవైపు.

"మీకు తెలుగు భాషమీద ఉన్న అభిమానాన్ని మరోరకంగా చూపించవచ్చుకదా నాన్నా. మనింట్లో మా చిన్నప్పటి పుస్తకాలన్నీ ఉన్నాయికదా, వాటితో ఒక లైబ్రరి పెట్టి పిల్లల్ని సాయంత్రాలువచ్చి చదువుకోమని ప్రోత్సహించండి. కథలు, వ్యాసాలు వ్రాయటంలో పోటీ పెట్టి ఎక్కువమందికి చిన్న చిన్న బహుమతులు, వాళ్ళకి పనికి వచ్చే వస్తువులు ఇవ్వండి. వాళ్ళలో క్రియేటివిటి, ఆలోచనా, ఆత్మవిశ్వాసం పెంచి ఉద్యోగ అవకాశాలు వేరు, జీవితాలు వేరు అని తెలుసుకునేందుకు సహాయపడండి. మీరిద్దరూ మన ఊరికి ఆ మాత్రం చేయగలరు.... ఎన్ని మీటింగులు పెట్టి ఇంగ్లీషుని ఎంత తిట్టినా కడుపు నింపలేని చదువును ఎవరూ కోరరు. ఖర్చు తట్టుకోలేక తెలుగు చదివిన వాళ్ళు న్యూనతాభావాన్ని పెంచుకుని తెలుగును ద్వేషించవచ్చు. "

"తెలుగులో చదివినవాళ్ళు మరి రోడ్లు పట్టుకుని తిరగటం లేదుకదా. ఆఫీసుల్లో తెలుగు మాట్లాడటం పెరిగింది. టీవీ ఛానల్స్ పెరిగాక ఎన్ని కొత్త ఉద్యోగాలు వస్తున్నాయి. కొద్ది మంది ఏంకర్స్ తప్ప అంతా చక్కటి తెలుగు మాట్లాడుతున్నారు."

నిర్మల అవకాశాన్ని అందిపుచ్చుకుంది, "పెదనాన్నా వాళ్ళు వచ్చినప్పుడు సిటీ చూచి, సరదాగా లోకల్ ట్రైనులో ఎక్కితిరిగాం. పొద్దున్న హైటెక్ సిటికి వెడుతున్న ఉద్యోగులు ఎందరో తెలుగులో మాట్లాడుతున్నారు. చాలా ముచ్చటేసింది"

మోహన్ ఆశ్చర్యంగా తండ్రికేసి చూసాడు. కాదనలేని శంకర్రావు ఇబ్బంది పడుతూ అవునని తలూపాడు. నిర్మల భర్తతో చూపులు కలపకుండా జాగ్రత్త పడింది.

శంకర్రావు తొందరగానే తిప్పుకున్నాడు, "సరేపోనీ అమ్మ, నాన్నా పిలుపుకూడా పనికిరాదా? మమ్మీ, డాడీ అని పిలుస్తేనే ఇంగ్లీష్ చదువూ, ఉద్యోగాలూ వస్తాయా"

"ఆ పిలుపు వాళ్ళ తల్లితండ్రులకు ఆనందం కలిగిస్తుంటే మనకి బాధెందుకు? నీరుకావి బట్టలూ, చెప్పులు లేని కాళ్ళు పేదరికానికి వెనుకబాటు తనానికి గుర్తుగాను, ఇంగ్లీషు చదువు ఉద్యోగాలు తెచ్చేదిగాను, కాన్వెంటు యూనిఫారములు, మమ్మి, డాడీ పిలుపు ప్రగతికి గుర్తుగాను వాళ్ళకు కనబడితే తప్పుబట్టే బదులు, వాళ్ళ ఆలోచనను అర్థం చేసుకోవాలి. పనివాళ్ళు కూలీలు మమ్మి, డాడీ అని పిలిపించుకుంటే తెలుగుకీ తల్లితండ్రుల ప్రేమకు ప్రమాదం రాదు, డబ్బుగల ఇళ్ళలో పిల్లలు అలా పిలిస్తే రానట్లే"

శంకర్రావు కళ్ళు అది నిజమని ఒప్పుకున్నా ముఖం ఇంకా అప్రసన్నంగానే ఉంది.

"నిన్ను నొప్పించటం నాకు చాలా కష్టంగా ఉంది నాన్న. నేను ఇంటికి వస్తుంటే సురేష్ అడిగిన ప్రశ్న నన్ను కలవరపెట్టింది"

ఏమిటన్నట్లు చూసాడు శంకర్రావు.

"మా అమ్మకూడా చిన్నమ్మలా అమెరికాలో ఉద్యోగం చేస్తే నేనూ మమ్మీ అనిపిలవచ్చుకదూ.. అని అడిగాడు. ఇది ఏ ఆలోచనకు దారి తీస్తుంది? నీ మాటల్లో తెలుగుపట్ల ఆదుర్దా కన్నా అలా పిలిపించుకునే అర్హత వాళ్ళ వర్గానికి లేదన్న అర్థం వాళ్ళకు కనపడింది."

శంకర్రావు మొహంలో చిరునవ్వు కదలాడింది. చిన్నప్పుడు పిల్లలకు తను చెప్పిన మాటలకు ప్రతిధ్వని వింటున్నట్లు అనిపించింది అతనికి. తాను పిల్లలకు చెప్పిన 'ఓషధులు చల్లని వెన్నెల్లో పెరుగుతాయ'ట, వ్యక్తిత్వ వికాసానికి వెన్నెలలాంటి ఆదరణ, ప్రోత్సాహం తప్ప ఉద్రేకాలు, విద్వేషాలు కావన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చి ఎవరి గమ్యం వాళ్ళను ఎన్నుకోనిచ్చి దారి చూపించే మార్గదర్శకులు కావాలిప్పుడు అని నిర్ణయించుకున్నాడు.

పూర్తిపేరు శ్రీమతి కె.జ్యోతిర్మయి. ప్రస్తుత నివాసం కాకినాడ. 2001లో హైదరాబాదులోని గవర్నమెంట్ వుమెన్స్ కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్‌గా పదవీ విరమణ చేశారు. 2004 నుంచీ రచనలు చేయడం ప్రారంభించిన వీరి కలంనుంచీ వెలువడిన కథలు రాసిలో తక్కువే ఐనా ప్రతి కథా గుర్తింపుకి నోచుకోవడం గమనార్హం.